

HANDROV Á BÁBIKA

"Tu máš a neplač," zahundrala žena a podala dieťaťu hračku. Chytilo ju do svojich drobných rúčok. Bola to stará bábika. Odratá, obchytaná, masťná a ešte k tomu aj špinavá. Je až čarovné, ako ho tá bábika dokáže upokojiť, pomyslela si jeho matka a zohla sa, aby zdvihla zo zeme zemiak, čo jej spadol, ešte skôr ako ho ohryzú myši. Sfúkla z neho špinuku a hodila ho ku tým ďalším trom úbohým zemiakom, ktoré mali na večeru. "Dnes máme štedrú večeru," zašepkala sprisahanecky malému dievčatku, ešte v plienkach, ktoré sedelo na vratkej stoličke hneď pri sporáku, aby sa zohrialo. Dievčatko sa len zasmialo, akoby ani nevedelo, že jej matka to povedala ironicky a akoby ani nevidela ako sa na ňu smutne zahľadela. Jediné čo ju trápilo bola tá handrová bábika, ktorú zvierala v rúčkach. Stisla ju a zasmiala sa.

Niekoľko zaklopal, dvere sa otvorili a dnu sa vovalili krehké snehové vločky.

„Pani?“ ozvalo sa vo dverách.

„Áno?“ spýtala sa žena, otočila sa a medzitým si utierala ruky do zástery.

„Ste manželka Roba Stevensa?“

„Áno, čo sa deje? Stalo sa mu niečo?“ vystrašila sa a náhlila sa ku dverám.

„Myslím, že by sme sa mali porozprávať,“ povedal nejaký mužský hlas,

„Dobre, ale poďme von. Mám doma deti,“ povedala a vyšla aj s mužom pred dvere.

Jej dcéra medzitým pohla rúčkou bábiky a tá jej zakývala, „Jééj,“ zasmiala sa obdivne.

„Nie, nie, nie ...“

„Je mi to ľúto, madam“

„Mami, čo sa stalo?“ z dverí vyšiel ženin syn a otvoril dvere do ulice, Vonku, zmáčaný snehovými vločkami, stála žena. Držala sa za brucho a plakala. „Mami,“ zašepkal syn a chytil matku, ktorá padala do snehu.

„Ondesme ju dnu,“ povedal muž,

„Mama?“ spýtalo sa dievčatko a obrovskými očami sa pozeralo, čo sa deje. Bábika zatiaľ spadla k nohám stoličky,

.....

Odo dňa, čo mi umrel otec, ubehlo desať rokov. Ani si ho nepamätám. Mám iba starú handrovú bábiku, ktorú mi s mamou kúpili za posledné úspory, aby som veľmi neplakala od hladu.

„Zlatko, pomohla by si mi?“ spýtala sa mama a vytrhla ma z myšlienok.

„Pravdaže,“ prikývla som a utekala jej pomôcť s mojím malým bratom. Práve sa rozkrikoval a svojimi špinavými rúčkami sa naťahoval za mojou bábikou.

„Prestaň!“ vykrikla som a ťapla ho po rúčkach, „od toho sa drž ďalej.“

„Ale, Em, je to len bábika z handier,“ upokojovala ma mama,

„Nie, nie je. Je to moja jediná spomienka na ocka.“ Mama len pokrútila hlavou a pohládka Johna po drobnej hlavičke. Zobrala som bábiku a položila ju tak vysoko ako som mohla, aby na ňu John nedosiahol. Dvere sa otvorili a vošiel ..

„Bill!“ vykrikla som a hodila sa do náručia svojho staršieho brata.

„Ako sa máte?“ usmial sa, „prišiel som na večeru, ak môžem.“

„Pravdaže, sadni si,“ povedala mama a utekala k sporáku. Pri ňom však náhle zastala. Nahla sa dopredu, až sa musela chytiť sporáka a rozkašľala sa.

„Mami?“ spýtal sa Bill a rozbehol sa ku nej. Lenže ona sa rozkašľala ešte viac.

„Ššš, sadni si,“ pomohol jej Bill.

„To nič, to nič. Nič mi nie je. Som v poriadku,“ povedala a silene sa usmiala. Klamala. Vedela som to. Počas večere sa tvárila akoby nič, ale celý čas pokašľovala.

„Chod' si umyť tvár Em,“ povedal Bill.

„Ale ..,“ začala som namietat'.

„Už aj,“ prísne sa na mňa zahľadel. Zamračila som sa a odpochodovala preč. Na rohu som však zastala.

„Mami, už si bola u toho doktora?“

„Zlatko, na také hlúposti nemáme peniaze.“

„Čože?“ počula som ako sa Bill zhlboka nadýchol, „to nemyslíš vážne, však?“

„Som v poriadku, naozaj,“ namietla mama.

„Vieš, že nie si!“ vykrikol Bill, „trvá to už dlhšie.“

„Je mi fajn a tým táto debata hasne!“ nahnevala sa mama a podľa ticha, ktoré nastalo, som usúdila, že odišla. Po chvíli som vyšla spoza rohu, Bill sedel s hlavou v dlaniach.

„Bill?“ spýtala som sa a načiahla sa za ním.

„Už musím ísť,“ povedal, dal mi pusku na hlavu a odišiel.

Tú noc som nemohla zaspáť. Zvierala som bábiku a predstavovala si, že je to ocko a vraví mi nech pokojne spím, že všetko bude v poriadku. Zaspala som. Ráno som sa zobudila na kašeľ. Nie môj, ale mamkin, ležala na zemi a akoby sa dusila.

„Mami!“ vyskočila som z postele a utekala k dverám.

„Pomóc, zavolajte lekára!“ kričala som v panike. Chladný vietor mi vchádzal pod košeľu a zarýval sa mi do kostí.

„Pod' dnu, inak prechladneš,“ vo dverách stála mama. Bola biela ako snehové vločky, ktoré jej padali na ruky. Celá sa triasla a hlasno kašľala.

„Mami!“ rozbehla som sa k nej a objala ju, „všetko bude v poriadku.“

„Ja viem,“ zašepkala, ale ja som vedela, že obe klameme. Večer prišiel aj s Billom lekár.

Mama ležala v posteli a mala horúčku.

„Ako?“ spýtal sa Bill doktora. Odišli trochu nabok, ale aj tak som ich počula.

„Zle, mali ste ma zavolať skôr. Má príliš vysoké horúčky.“

Ďalej som nepočúvala. Nechcela som. Zvierala som handrovú bábiku a plakala do jej vlások. „Už mám len teba, prosím, pomôž mamke,“ šepkala som jej stále dookola.

„Je to len bábika. Vec,“ ozvala sa mama a načiahla ku mne priesvitnú ruku.

„Nie, nie je. Ved' mi ju dal ocko s TEBOU,“ plakala som a držala maminu ruku.

„Dobre ma počúvaj, Em. Je to len handrová bábika. Ocko a ja budeme navždy pri tebe. Tu,“ zašepkala a dotkla sa miesta, kde som mala srdce.

„Prosím, neodchádzaj. Neopúšťaj ma.“

„Vždy tu budem,“ zašepkala a stisla mi ruku, „stačí keď zavrieš oči a budem tam aj s ockom. Sľubujem. Lúbim ťa, miláčik. Tú hračku sme ti kúpili ako dôkaz lásky, nie preto, aby si si predstavovala, že bez nej s tebou nie sme. Na to nezabúdaj,“ zašepkala a zavrela oči. Položila som si hlavu na jej perinu a rozplakala som sa.

.....

Láska je dar ... Najvzácnejší je vtedy, keď ho dávame napriek vlastnému utrpeniu, bolesti a smrti. Toto platilo aj o mojej mame. Úplne sa obetovala, aby sme my, jej deti, mohli žiť bez toho, aby sme trpeli hladom. Obetovala kvôli tomu aj svoj vlastný život. Naozaj mala pravdu. Moju bábiku som po čase dala iným deťom, ktoré ju potrebovali viac ako ja. Mama je so mnou vždy. Stačí keď zavriem oči, pomyslela som si a zavrela oči.